

МИНИСТАРСТВУ УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА
За Гдн. Душана Михајловића -

Београд

ПРИДУЖБА на рад полиције
Шкријељ Мусе из Тутина.

У вријеме рата у Б-Х-а на простору пештерске висоравни у Општини Сјеница и Тутин вршећ је прави терор над нама грађанима муслиманске односно бошњачке народности било је то време лова и терора над људима, тако сам ја почетком 1993. године ноћу ухапшен и спроведен у окружни суд у Новом Пазару под оптужбом да сам шверцовао оружје међутим поред физичког и психичког малтретирања и двадесетак дана проведених у притвору пуштен сам а предмет је уступљен Општинском суду у Сјеници на надлежност од стране окружног суда из Новог Пазара. Ја сам након три четири године колико је трајао тај поступак ослобођен од оптужбе за то дело. Са овим нису престала моја малтретирања и страдање па су радници СУП-а Сјеница незадовољни одлуком Општинског суда у Сјеници мојим ослобађањем односно непризнавање дела у току истражног поступка дана 11.11.1994. године и то Пауновић Драган полицајац Недић Миле криминалистички полицајац и Вуковић Његош полицајац ноћу упали у моју кућу у селу Бороштица, које иначе припада Општини Тутин и за коју би нормално било да претрес и тражење оружја врши полиција из Тутина и мене су одмах лишила слободе, повели у полицијску постају у селу Буђево Општина Сјеница и немилосрдно ме тукли читаву ноћ тражећи од мене да признам да поседујем оружје.

Мог брата Дахиља Шкријеља је сутра дан полиција из Тутина ухапсила и спровела на њихово тражење такође у полицијску постају Буђево. И њега је полиција такође физички тукла и злостављала. Након два дана таког малтретирања и батињања обратио сам се Дому здравља у Тутину ради указивања лекарске помоћи па сам био упућен и у здравствени Центар у Новом Пазару код лекара хирурга где су константоване телесне повреде од којих сам касније лечен. Обратио сам се за помоћ и заштиту и у СУП-у Тутин собзиром да сам ја грађанин Општине Тутин и да село Бороштица у којем ја живим и станујем и где је вршен претрес моје куће ради тражења оружја речено ми је да су претрес и тражење оружја полицајци из Сјенице вршили без њиховог знања али да је криминалистички полицајац Недић Миле специјално од МУП-а Србије задужен за сузбијање шверца оружја на подручју Пештера где живи већинско-муслиманско становништво. Обраћао сам се за заштиту и председнику Општине у Тутину Сташевић Звонимиру који је разумео моје проблеме али је рекао да нема овлашћења да врши контролу над радом МУП-а и поучио ме да затражим судску заштиту и да се евентуално обратим начелнику рашког региона у Краљеву. Ја сам о задобијеним повредама узео лекарско уверење и поднео сам пријаву Општинском јавном тужиоцу у Тутину.

Општински јавни тужилац је покренуо поступак и тражио спровођење појединих истражних радњи преко истражног судије у Тутину. Када су зато сазнали полицајци из СУП-а Сјенице они су вршили притисак на мене тако што су обавестили Обрадовић Жељка припадника службе државне безбедности из Тутина који је под видом тражења оружја од мене и мог брата Дахила наз двојицу 8. дана психички малтретирао тако што нас је сваки дан позивао да дођемо у службене просторије ОУП-а Тутин где смо испитивани све до краја радног времена тј. до 15. часова. Истина за тих 8. дана нашег малтретирања није нас физички тукао и злостављао већ је тражио поред осталог и да одустанемо од пријаве коју смо поднели Општинском тужиоцу. Након прикупљених доказа Општински тужилац у Тутину је 9. маја 1995. године подигао оптужни предлог против свих тројице оптужених полицајаца из Сјенице за кривично дело злостављања у служби и за наносење телесних повреда. Пошто су се полицајци били толико осилили они никад нису дошли у суд по позиву у Тутину и поред тога што се судија обраћао СУП-у Сјеница налагао наредбом њихово привођење али су они у том времену били јачи и од суда и од тужилаштва и били су сва могућа власт. Општински суд у Тутину видећи да нема власт и моћ да окривљене из Сјенице приведе на суд предложио је Врховном суду Србије да за вођење даљег кривичног поступка у овом предмету одреди Општински суд у Сјеници, па је врховни суд Србије решењем Кр.бр.1445/96 од 21.11.1996. године предмет уступио Општинском суду у Сјеници.

Пре тога ме је полицајац Пауновић Драган тачније 30. новембра 1995. године срео на пијаци у село Карајукићи Бунари привео ме у некакве службене просторије тамошње месне канцеларије тукао ме је и вршио притисак да одустанем од тужбе преко суда претећи ми да ако то не учиним да ће ме лишити живота. После овог малтретирања жалио сам се начелнику полиције у СУП-у Нови пазар Жељку Милановићу и извесном шефу одељења државне безбедности у Новом пазару Чорбићу на поступак полицајца Пауновић Драгана. Од тада ме више није тукао али ми је стално упућивао претње да одустанем од кривичног поступка који се водио пред судом у Сјеници. Но правду нисам могао да нађем ни у суду Сјеници јер је тамошњи суд а поготову судећи судија такође је био поод притиском полиције па је и он спровео некакав поступак у коме су нашли и лекара вештака опште праксе односно хирурга који је констатовао на основу документације да повреде које су нађене на мом телу нису нанете "Гуменом палицом или војничком чизмом", Изгледа да суд није признавао друге повреде већ само оне које су нанете војничком чизмом мада се о војничкој чизми ~~нису~~ не говори ни у оптужном предлогу ни у мојој изјави. У осталом и сам судија је од свега дигао руке па је чак и напустио Општински суд у Сјеници јер у таквим условима није ни могао слободно да врши судијску дужност као ни суд у Тутину.

зато господине министре тражим од Вас да ваша стручна комисија провери све ове наводе код суда тужилаштва и СУП-а и да виновници оваквих недела ако су већ избегли судску одговорност и вероватно је за ова дела више и немогуће водити некакав кривични поступак али да они више не буду полицајци и радници ресора државне безбедности. То сигурно не заслужују да буду полицајци Драган Пауновић Његош Вуковић и крим. полицајац Миле Модић па ни Жељко Обрадовић као припадник СДБ.